

## Moise și cei șaptezeci de bătrâni – Autor necunoscut

Există flux și reflux, înălțimi și adâncimi în viața credinciosului. Nu trebuie să fie așa, dar experiența ne învață că așa este. Chiar și Moise, cel mai blând om de pe fața pământului, a cedat uneori sub povara responsabilităților care grevau asupra lui. Vedem aceasta într-un mod deosebit în Numeri 11, unde îl auzim spunându-I lui Dumnezeu în chinul sufletului său: „Pentru ce ai făcut rău robului Tău? și de ce nu am căpătat eu favoare înaintea ochilor Tăi, de ai pus asupra mea povara acestui întreg popor? Am zămislit eu pe tot poporul acesta, i-am născut eu, ca să-mi zici: «Poartă-i la sânul tău cum poartă o doică pe sugar», până în țara pe care ai jurat-o părinților lor? ... Nu pot să port singur tot poporul acesta, pentru că este prea greu pentru mine. Și dacă faci așa cu mine, omoară-mă, Te rog, dacă am căpătat favoare în ochii Tăi, și să nu-mi văd nenorocirea!” (Numeri 11.11-15.)

Deci, *de ce ai făcut asta?* - Eu nu pot. – *Omoară-mă!* - Acesta a fost într-adevăr o adâncime a credinței, cum probabil rar s-a întâmplat în viața acestui om. Dumnezeu îi dăduse un loc înalt de onoare, dar Moise s-a retras de acolo. Îi plăcuse lui Dumnezeu să facă din el singurul Său instrument în conducerea adunării și El făcuse aceasta pentru a Se glorifica în el și prin el și pentru a-l copleși cu onoare și favoare. Desigur, responsabilitatea era extrem de mare, dar credința ar fi recunoscut că și Dumnezeu era suficient pentru o astfel de sarcină. Cu toate acestea, Moise s-a uitat la el însuși, la propriile sale capacități, și de aceea nu este de mirare că și-a pierdut curajul și a exclamat timid: „Nu pot să port *singur* tot poporul acesta, pentru că este prea greu pentru mine.” Îi ceruse Dumnezeu să-l poarte, sau chiar să-l poarte singur? Sau era această povară prea grea pentru Dumnezeu? Dumnezeu era Cel care a purtat-o, Moise era doar unealta, pe care a folosit-o. Moise ar fi putut la fel de bine să spună despre toiagul său, că acesta a purtat poporul; pentru că ce era el în mâna lui Dumnezeu, dacă nu un instrument folosit de El?

Privește aici, cititorule, piatra de poticnire, de care se poticnesc unii slujitori ai lui Hristos și de care poate că și tu te-ai poticnit uneori. Și această poticnire este cu atât mai periculoasă cu cât poartă aparența smereniei. A da înapoi de la responsabilitate *pare* a fi neîncredere în sine și smerenie a duhului, dar singura întrebare pentru noi este dacă Dumnezeu a pus responsabilitatea pe noi. Dacă da, El ne va da cu siguranță puterea de a o îndeplini; într-adevăr, cu El putem îndeplini orice. Cu El, greutatea de o sută de kilograme nu este nimic, în timp ce fără El, o pană ne poate doborî la pământ. Dacă cineva, cu gândul înfumurat de a fi sau de a putea face ceva, își ia pe umeri o povară pe care Dumnezeu nu l-a destinat să o poarte, pentru care, prin urmare, nu i-a dat putere și abilitate, cu siguranță se va scufunda curând sub această povară. Dar dacă Dumnezeu o pune pe umerii lui, El îi va oferi și tot ceea ce are nevoie pentru a o purta.

Părăsirea unei poziții, în care Dumnezeu ne-a așezat, nu este niciodată o dovadă de smerenie. Dimpotrivă, adevărata smerenie se va manifesta prin faptul că perseverăm cu simplitate în poziția care ne-a fost atribuită. Este întotdeauna doar o preocupare cu bietul nostru ego, atunci când ne ferim de o lucrare, pe care Dumnezeu ne-a dat-o, sub pretextul incapacității noastre. Nu capacitatea noastră umană, ci harul neîngrădit al lui Dumnezeu este temeiul pe care se face chemarea noastră; prin urmare, dacă nu sunt preocupat cu mine însumi sau nu sunt plin de neîncredere în Dumnezeu, nu voi abandona o poziție de serviciu sau de mărturie din cauza responsabilității legate de ea. Puterea, discernământul, capacitatea, totul este la Dumnezeu și nu contează dacă puterea Lui lucrează printr-o singură persoană sau prin șaptezeci. Ea rămâne întotdeauna aceeași. Prin urmare, dacă cineva refuză onoarea care i-a fost acordată, doar el suportă pierderea. Dumnezeu nu obligă

pe nimeni să persevereze într-o poziție de onoare, dacă el nu are încrederea necesară pentru a face acea lucrare. Dumnezeu nu-l împiedică să-și părăsească poziția înaltă și să ocupe un loc, pe care necredința i-l atribuie. Dar cât de incomensurabilă este pierderea!

Așa era și cu Moise. El s-a plâns de povara, pe care trebuia să o poarte, și ea i s-a luat repede, dar odată cu ea i s-a luat și înalta onoare de a i se permite să o poarte. „Și DOMNUL i-a zis lui Moise: „Strânge-Mi șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel, pe care-i cunoști că sunt bătrâni ai poporului și supraveghetori peste ei; și adu-i la cortul întâlnirii și să stea acolo cu tine. Și voi coborî și voi vorbi acolo cu tine; și *voi lua din Duhul* care este peste tine și-L voi pune peste ei; și vor purta povara poporului cu tine și n-o vei purta singur.” (Numeri 11.16-17) Nu a fost dată mai multă putere. Același Duh lucra, fie în unul singur, fie în cei șaptezeci. Șaptezeci de oameni nu aveau mai multă valoare sau capacitate în ei înșiși pentru slujba în cauză, decât unul singur. „*Duhul este cel care dă viață, carnea nu folosește la nimic.*” (Ioan 6.63) Astfel, acțiunile lui Moise nu i-au adus niciun câștig în putere, ci mai degrabă o mare pierdere în demnitate.

Cât de admirabile sunt toate acestea în comparație cu grațioasa condescendență și credincioșie cu care Dumnezeu mijlocește pentru robul Său în capitolul următor, când Maria [Miriam] și Aaron îndrăznesc să vorbească împotriva lui! Nu a existat nimeni ca Moise; el a fost credincios în toată casa Sa. Dumnezeu a vorbit cu el gură către gură, iar el a văzut chipul DOMNULUI. - Găsim ceva asemănător pe vremea Domnului Isus, când Ioan Botezătorul a fost pentru un moment indus în eroare cu privire la El și i-a pus pe ucenicii Săi să-L întrebe dacă El era într-adevăr Cel care urma să vină. Nu semăna El cu o trestie care se clatină în vânt? Da, dar când el se prăbușește în mărturia sa despre Mesia, Mesia îl susține în mărturia sa și îl numește cel mai mare dintre profeți, despre a cărui venire profeții vechiului legământ profețiseră deja. Nicio altă ființă umană nu primise o astfel de onoare.

O, ce Dumnezeu este Dumnezeul nostru! Cât de mult bunătatea Lui ne pleacă până la țărână! „A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”

---

Titlul original: Mose und die siebzig Ältesten  
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)